

Milí vištuckania, drahí farníci,

Počas slávenia Roku viery emeritný pápež Benedikt XVI. predniesol v rámci jednej z generálnych audiencií zaujímavú prednášku o viere, ktorú by som vám odporúčal prečítať si: „Kde môžeme počúvať Boha a jeho slovo? Základným prameňom je Sväté písmo, v ktorom sa Božie slovo stáva pre nás počuteľným a sýti naše priateľstvo s Bohom. Celá Biblia rozpráva o zjavení sa Boha ľudstvu, hovorí o viere a učí nás viere, predkladajúc dejiny, počas ktorých Boh uskutočňuje svoj plán vykúpenia a približuje sa k nám, ľudom prostredníctvom mnohých významných postáv, ktoré v neho veria a zverujú sa mu, až do plnosti jeho zjavenia sa v Pánovi Ježišovi.

Veľmi pekná sa v tejto súvislosti javí jedenásta kapitola listu Hebrejom, ktorú sme si práve vypočuli, a ktorá hovorí o viere a predkladá veľké biblické postavy ako vzory jej prežívania pre všetkých veriach. V prvom verši stojí: „Viera je základom toho, v čo dúfame, dôkazom toho, čo nevidíme“ (11,1). Oči viery majú schopnosť vidieť neviditeľné a srdce veriaceho môže dúfať proti všetkej nádeji, tak ako Abrahám, o ktorom Pavol v Liste Rimanom hovorí, že „on proti nádeji v nádeji uveril“ (4,18).

Chcem sa zastaviť práve pri Abrahámovi, pretože on je veľká postava, o ktorú sa môžeme oprieť pri rozprávaní o viere. Abrahám, veľký patriarcha, žiarivý príklad, otec všetkých veriach (porov. Rim 4,11-12). List Hebrejom ho predstavuje takto: „S vierou poslušol Abrahám, keď bol povolaný, aby šiel na miesto, ktoré mal dostať ako dedičstvo, išiel a ani nevedel, kam ide. S vierou sa usadil v zaslúbenej zemi ako v cudzej a býval v stanoch s Izákom a Jakubom, dedičmi toho istého prislúbenia. Lebo čakal na mesto s pevnými základmi, ktorého staviteľom a tvorcom je Boh“ (11, 8-10).

Autor Listu Hebrejom sa odvoláva na povolanie Abraháma vyrozprávané v knihe Genezis, v prvej knihe Svätého písma. Čo žiada Boh od tohto veľkého praotca? Chce, aby sa vydal na cestu, opustiac svoju vlasť, a aby išiel v ústrety krajine, ktorú mu ukáže: „Odíď zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva a zo svojho otcovského domu do krajiny, ktorú ti ukážem“ (Gn 12,1). Ako by sme odpovedali na podobné pozvanie? V skutočnosti ide o odchod do neznáma, nevediac, kam ho Boh povedie. Je to púť, ktorá si vyžaduje radikálnu poslušnosť a dôveru, a ku ktorej sa dá pristúpiť iba s vierou. Tma neznáma, do ktorej má ísť, je osvecovaná svetlom prislúbenia. Boh pridáva k rozkazu i slovo uistenia, ktoré otvára pred Abrahámom budúcnosť života v plnosti: „Urobím z teba veľký národ, požehnám ťa a

preslávim tvoje meno a ty budeš požehnaním... v tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme“ (Gn 12,2,3).

Požehnanie vo Svätom písme je v prvom rade spojené s darom života, ktorý pochádza od Boha. Toto požehnanie sa prejavuje predovšetkým v plodnosti, v živote, ktorý sa rozmnožuje, prechádzajúc z pokolenia na pokolenie. Požehnanie sa zároveň vzťahuje i na vlastníctvo územia, stabilného miesta, kde je možné žiť a rozvíjať sa v slobode v bázni pred Bohom a budovať spoločnosť ľudí verných Zmluve, „kráľovské knazstvo a svätý národ“ (Ex 19,6).

Práve preto je Abrahám v Božom pláne vyvolený byť „otcom mnohých národov“ (Gn 17,5; porov. Rim 4,17-18) a vstúpiť do novej zeme, aby v nej býval. A to i napriek tomu, že jeho manželka Sára je neplodná a nemôže mať deti, a zem, do ktorej ho Boh vedie, je vzdialená od jeho vlasti, okrem toho je obývaná inými národmi a nikdy mu nebude skutočne patriť. Biblický rozprávač to diskretné zdôrazňuje, keď opisuje Abrahámov príchod do zaslúbenej zeme: „Vtedy boli v krajine Kanaánčania“ (Gn 12,6). Zem, ktorú Boh dáva Abrahámovi, mu nepatrí, je cudzinec a takým navždy ostane, so všetkým čo táto skutočnosť prináša: bez vlastníctva, s neprestajným pocitom vlastnej chudoby, bude všetko vnímať ako dar. Toto je nevyhnutným duchovným predpokladom pre každého, čo chcú nasledovať Krista, pre každého, čo sa rozhodne vydať na cestu za hlasom Božieho povolania, pod záštitou jeho neviditeľného, ale mocného požehnanie. Abrahám, „otec veriach“, prijíma toto povolanie vo viere. Sv. Pavol píše v Liste Rimanom: „On proti nádeji v nádeji uveril, že sa stane otcom mnohých národov, podľa slova: ‚Také bude tvoje potomstvo‘. A neochabol vo viere, ani keď videl, že jeho telo je už odumreté – veď mal skoro sto rokov – a že je odumreté i Sárino lono. A nezapochyboval nedôverčivo o Božom prislúbení, ale posilnený vierou vzdával Bohu slávu, pevne presvedčený, že má moc aj splniť, čo slúbil“ (Rim 4,18-21).

Viera vedie Abraháma na cestu paradoxov. Bude požehnaný, ale bez vonkajších znakov požehnanie. Prijme prislúbenie, že z neho vyjde veľký národ, ale stane sa tak prostredníctvom Sáry, ktorej život je poznačený neplodnosťou. Dosiahne novú vlasť, ale bude v nej musieť žiť ako cudzinec a jeho jediným vlastníctvom bude kúsok zeme, do ktorej pochová Sárú (porov. Gn 23,1-20). Abrahám je požehnaný, pretože vo viere vie rozpoznať Božie požehnanie, ktoré ide ponad každé zdanie, dôverujúc v Božiu prítomnosť i vtedy, keď sa jeho cesty javia tajomné

Benedikt XVI.

Svätý Urban I., pápež

Ó Pane, netrestaj ma v svojom hneve, nekáraj ma vo svojej prchkosti! Lebo Tvoje šípy vo mne uviazli a Tvoja ruka ťažko na mne leží. Po celom tele som boľavý pre Tvoj hnev, miestočka zdravého niet v mojich kostiach.

Zlých mojich skutkov sa mi navršilo až nad hlavu a veľmi ťažia ma. Páchnu a hnisajú mi rany, a všetko pre mój nerozum. Zhrbený som a k zemi pritisnutý, celé dni v smútku prechodím. V bolesti sa mi zapalujú bedrá, nič zdravého už v mojom tele niet. Ochabol som a celý znivočený kričím pre srdca bolesti.

Ó Pane, pred sebou máš celú moju túžbu, nie Ti je skryté moje volanie! Srdce mi búcha, sila ma opustila a svetielko mi v očiach pohaslo. Priatelia moji sú ďalekí mojej biedy, pokrvní moji sú jej ďalekí.

Náš život sa formuje aj podľa toho, koho počúvame. Zároveň sme aj my šťastní, keď niekto počúva nás. Aj Ježiš sa dnes akoby chválil, že jeho ovce počúvajú jeho hlas, a nielen počúvajú, ale aj idú za ním.

Za to, že ho budú počúvať, sľubuje Ježiš svojim ovečkám večný život; to, že nikdy nezahynú a nik mu ich nevytrhne z ruky. Ak je to však tak, prečo všetci ľudia nepočúvajú s radosťou Ježišove slová? Je to možno z troch dôvodov: Ježišove slová nie sú jedinými slovami, ktoré počuť v dnešnom svete a ktoré sľubujú blaženosť. Druhým dôvodom je fakt, že nestačí iba počuť, ale podľa počutého treba aj žiť. Tretím dôvodom je, že mnohí nepoznajú Ježišovu lásku. Myslia si, že keď nás Ježiš prirovnáva k ovciam, tak nás pokladá za nesvojprávnych. Nechápú, že tento obraz nie je o našej osobnej úrovni, ale o vzťahu, o láske.

Mali by sme preto Ježiša často prosiť o dar rozlišovania a spoznávania. Vedieť rozlíšiť a spoznať Ježišove slová v množstve slov, ktoré nás chcú ovplyvniť. Ak by sme chceli použiť nejaký zrozumiteľný obraz z dnešných čias, tak by sme mohli povedať, že je to boj medzi televíziou a kostolom. V obidvoch zaznievajú posolstvá. V obidvoch sa niečo sľubuje. To si uvedomujú aj dnešní kňazi – kazatelia, že na „trhu slov“ je veľká konkurencia.

Každý kazateľ sa teší, že ľudia aj dnes túžia počúvať Ježišove slová a prichádzajú každú nedeľu do kostola. Prichádzajú však ovplyvnení, infikovaní, nahodení slovami z televízie a zároveň aj unavení z týchto slov. Sú ovplyvnení a unavení z ľudí, ktorí za to, čo povedia hocakým spôsobom v televízii, inkasujú veľké honoráre. Majme odvahu si uvedomiť, že kňazi sú dnes jediní, ktorí ako profesionáli zadarmo pracujú so slovom. Nijaký kňaz nedostane za homíliu honorár, aký dostávajú všetky tváre televízie, ktoré denne vstupujú do našich príbytkov. A dostávajú veľké peniaze, ani si to možno nevieme predstaviť. Prečo to spomínam? Aby sme si uvedomili, že kňazove slová sú službou lásky, tak ako boli službou lásky Ježišove slová. Sú to slová Božie, ktoré sa nedajú ničím zaplatiť. Vážme si to, že môžeme tieto slová počúvať. Tešme sa, že Ježiš to tak zariadil, že máme pastierov, ktorí nám pomáhajú, aby sme vedeli rozlišovať v dnešnom návale slov medzi tými slovami, ktoré majú Ježišovho Ducha, a tými, ktoré ho nemajú. Prosme v dnešnú nedeľu, aby sme mali vždy dobrých kňazov, pastierov a kazateľov, ktorí nás budú privádzať k Dobrému pastierovi Ježišovi.

MARIAN ŠURÁB

O láske

Láska má veľkú moc. Nie je taká choroba, ktorú by veľká láska nedokázala vyliečiť, nie je taká priepasť, ktorú by veľká láska nedokázala preklenúť, nie je taký múr, ktorý by veľká láska nedokázala zbúrať, nie je taký hriech, ktorý by veľká láska nedokázala vykúpiť... Nezáleží na tom, aký veľký je problém, ako beznádejne vyzerá, akí sme z neho zmätení, akej veľkej chyby sme sa dopustili. Trpezlivá láska všetko vyrieši. Keby človek vedel ľúbiť z celého srdca, stal by sa najšťastnejším a najsilnejším tvorom na svete.

Emmet Fox

Všetko vydržíš, ak máš po boku priateľa, aj keď ti nemôže ponúknuť viac než slovo či stisk ruky. Priateľ v živote je ako chlieb a víno - dobrodenie. Priateľ je v živote najlepšia útecha v každej núdzi. Priateľ je pravá ľudská dobrota, v ktorej cítiť náznak božskej dobroty.

Prečo raz v nedeľu istý muž zvolal: „Som zúfalý! Už nechcem žiť! Všetky úspory som dal psychiatrovi, na lieky, a keď ich miniem, oľ tak bude všetko po starom.“ Prečo raz vo štvrtok jedna žena povedala: „Nehovorte mi, že robím hlúpostí. Mám štyri deti. Mám všetko, no života mám po krk.“

Nebol tam azda nikto, nijaký priateľ, blízky človek, kto by ich povzbudil, keď stratili pôdu pod nohami? Len psychiater na to nestačí. Ani samotné lieky nepomôžu. A pritom stačí tak málo: len trochu prostej ľudskej náklonnosti a dobroty, aby sa zúfalý človek opäť postavil na nohy a našiel nádej.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 4.Veľkonočnom týždni - (C)

22.IV. pondelok *«Missa tridentina»*

18.00 *Za farníkov*

23.IV. utorok

18.00 *Za Ľ. Vojtecha a Justína Nemcových a syna Milana*

24.IV. streda

18.00 *Za Ľ. Fridricha a Máriu Bilčíkových a rodičov*

25.IV. štvrtok

18.00 *Za Ľ. Štefana Kulifaja*

26.IV. piatok

18.00 *Za Ľ. Jána a Jozefínu Nápravníkových a rodičov*

27.IV. sobota

08.00 *Za živých a Ľ. členov Ružencového bratstva*

Upratovanie kostola č.d. 151-175

28.IV. 5.Veľkonočná nedeľa

08.00 *Za Ľ. Vieroslava Jurčoviča*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Bublavá M., Bublavý M.

14.00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

22.IV. pondelok sv. Urban I., pápež, sv.Soter, pápež, sv.Celestín, pápež

23.IV. utorok sv. Vojtech, biskup a mučeník

24.IV. streda sv.Juraj, mučeník

25.IV. štvrtok sv.Marek, evanjelista - sviatok

26.IV. piatok sv.Klét, pápež

27.IV.sobota sv.Zita, panna

Hranice spoluúčasti na utrpení

Ak chceš niekomu pomôcť, musíš s ním spolucítiť a spolu trpieť, ale zároveň si od jeho utrpenia zachovať určitý odstup. Ak sa v jeho utrpení rozpustíš a stratíš hranice, zahynieš v mori jeho utrpenia bez toho, aby si mu pomohol. Jestvuje súcitiť, ktorý nepozná nijaké hranice. Súcitiť, na ktorý myslí Ježiš, je iný. Svoje srdce môžeme otvoriť inému človeku, len ak som vo svojej duši doma, ak som oporou sám sebe a aj Boh mi je oporou. Ak s iným bezhranične trpím, napokon začnem ľutovať aj sám seba a obviňovať svet, aký je zlý. Tým nikomu utrpenie nezmiernim.

Buď sám sebou

Často v sebe pozorujeme, že neustále posudzujeme iných. Ak aj nehovoríme nahlas, hovorí naše srdce. Takéto posudzovanie spôsobuje, že nezostávame pri svojich chybách, ale objavujeme chyby iných, aby sme sa vyhli pravde o sebe. Tak nenájdeme ani seba, ani svoj vnútorný pokoj.

Kto sa vzpiera, odmieta život

Odpútať sa od seba si žiada uvoľnenosť. Nič by som si nemal ponechať, ani svoje starosti, ani strach či smutné pocity. Veľa ľudí priam lipne na svojich zraneniach. Nedokážu sa ich zbaviť. Používajú ich ako obžalobu voči ľuďom, ktorí ich zranili. Tým však iba brzdia svoj život. Aj zranení a urážok sa musíme zbaviť. Potrebuješ anjela pokoja, ktorý ťa naučí schopnosti mať odstup od seba, schopnosti ustúpiť a pozrieť sa na svoj život z druhej strany svojho ja.

Lásku brať – lásku dať

Ak sa prestaneme zbytočne rozdávať, ak prijmeme lásku, ktorá sa nám ponúka, zahatáme v sebe cestu do čoraz väčšej slabosti a prázdnoty. Musíme len otvoriť oči. Lásku a náklonnosť nám ponúka veľa ľudí. Treba ju len uchopiť! Mali by sme prijať aj lásku rodičov, ktorú nám dávajú. Každý si mohol niečo uštipnúť z podoby svojej matky alebo otca. Neexistujú rodičia, ktorí by svojim deťom nedali nič. Aj keď dávanie našich rodičov bolo neraz ohraničené, všetci sme brali. A teraz, pretože sme brali, môžeme dávať.

Zmysel života

Žehnať iného znamená hovoriť o ňom dobre, rozprávať mu o dobre, sľúbiť mu od Boha zoslané dobro. Keď v niekom oslovím dobro, dotknem sa toho dobra, ktoré je v ňom ukryté. Žehnať neznamená len hovoriť dobre o inom, ale aj hovoriť s ním, vysloviť dobré slová, ktoré ho povzbudia. Pre židov je žehnanie náplňou života. Bohom požehnaný človek má všetko, čo potrebuje.

Keď žehnám človeka, želám mu všetko najlepšie. Nech ho Boh obdaruje zmyslom života a nech sa on sám stane prameňom požehnanja pre iných.

Keď žehnáme iných ľudí, žehnáme aj svoje okolie. Ovplyvní to aj našu mienku o ľuďoch. Budeme sa na nich

pozerat' inými očami. V žehnaní odovzdávame ďalej požehnanie, ktorým nás obdaril Boh. Vyslovili sme dobré slovo a preto sme požehnaní.

Sebapoznanie

Rozumieť si s iným človekom neznamená využiť ho, ale vzájomne sa podporovať, mať s ním dobrý vzťah. To sa môže podariť len vtedy, ak každý človek spozná predovšetkým sám seba. Len vtedy si môžeme rozumieť s priateľom, ak som získal dostatok poznatkov o sebe.

Láskavými očami

Milovať neznamená ihneď prechovávať pocity lásky. Milovať, po nemecky „lieben“, pochádza od „liob“, dobrý. Na začiatku je potrebná viera a schopnosť vidieť dobro, až potom nasleduje schopnosť milovať a dobre s niekým zaobchádzať. Láska si žiada nový rozmer pohľadu. Popros svojho strážneho anjela lásky, aby ti daroval pohľad, ktorým by si ľudí okolo seba a seba samého uvidel v novom svetle, aby si mohol objaviť svoje aj ich dobro.

Dobrota z duše vyžaruje

Dobrý človek to s nami dobre myslí. Z dobrého človeka vyžaruje teplo. Z jeho dobrého pohľadu a dobrých slov cítime, že v ňom zvíťazilo dobro. Dobro vyžaruje z dobrej duše naplnenej dobrým duchom, ktorá je v súlade so sebou. Kto spozná dobrotu svojej duše, ten verí aj v dobrotu iných. A pretože vidí dobro iného, dobre sa k nemu správa. Svojím dobrým správaním vie vylákať dobro ukryté iných.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Ja som dvere k ovciam

(Jn 10, 1 - 10)

Reč v hádankách. A človek sa pýta: Čo vlastne dáva Kristus svetu? Čo znamená jeho život a poslanstvo pre ľudí? Kto je Ježiš?

Hovorí o sebe: Ja som pravé a jediné Svetlo, v ktorom môže človek chodiť a spoznať sám seba. Nikdy nebude chodiť vo večnej tme. Ja som jediná Cesta, bez ktorej sa nedá ísť ďalej a mimo nej človek bude iba blúdiť. Ja som jediná Pravda, bez ktorej sa nedá správne poznávať a poznať paradoxné odpovede života. Ja som pravý Život, bez ktorého nemožno žiť večne. Ja som Dvere, ktorým treba veriť. Som jediný prostredník toho, ktorý vie, čo ľudia potrebujú na život.

Kým neprejdeme cez tieto dvere, nebudeme vedieť, kam vlastne vedú. Kto však raz spozná život, do ktorého cez ne vošiel, ten sa už nebude pýtať na nijaké dôkazy. Dvere sú symbolom oddelenia. Na jednej strane zlo a na druhej domov. Dvere sú znakom ochrany a vzťahu. Sú to dvere k osobe. Ísť k Otcovi sa dá iba cez Krista, ísť do seba sa dá iba cez Krista. Prechádzať cez tieto dvere znamená poznávať tajomstvo lásky Najsvätejšej Trojice, ktorá bude prenikať do všetkých detailov nášho života.

Sedem metafor, sedem dôkazov lásky. Niekedy nestačí ani Ježišova múdrosť, ani výrečnosť, ba ani jeho láska. Napriek tomu sú dvere stále otvorené.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Kto obstoí pri poslednom súde?
Ten, kto pomáha trpiacemu.

Kráľ a sedliak

Táto epizóda je z raného španielskeho kráľovstva:

Jedného dňa šiel kráľ Richard na poľovačku. V hlbokom lese ho prekvapila búrka a odrazu zostal celkom sám. Keď sa už zvečerievalo, hľadal cestu ku kráľovskému palácu, ale nenašiel ju. Celú noc strávil vonku. Hladný blúdil v lese.

Nad ránom premočený a unavený konečne naďabil na osamelý sedliacky dvor. Zaklopal na dvere, zaklopal ešte raz, ale nikto neotváral. Zúfalý kráľ sa pokúsil otvoriť dvere. Neboli zamknuté a s lomozom sa otvorili.

Tu od kuchynského stola vyskočil sedliak a skríkol naňho: „Ty darebák! Ideš sem kradnúť? Už aj zmizni, lebo poštvem na teba psov!“

Kráľ prosil a prosil, ale sedliaka to ešte väčšmi nahnevalo. Nakoniec udrel kráľa do tváre a zaplesol pred ním dvere. Kráľ sa však vďaka ľuďom, čo šli okolo, dostal zase domov.

O tri dni dal predvolať sedliaka do kráľovského paláca.

Sedliak uvažoval: „Prečo mám ísť ku kráľovi? Veď som mu nič neurobil! Ba ani ho nepoznám.“

Vo veľkej sále musel celkom sám predstúpiť pred zhromaždené kniežatá z celého kráľovstva. Kráľ bol v slávnostnom rúchu, v ruke držal žezlo, na hlave mal korunu.

Dlho sa pozeral na chvejúceho sa sedliaka a mlčal. Potom sa opýtal: „Spoznávaš ma?“

Sedliak bol tými slovami taký ohromený, že vzápätí zomrel.

Tie slová si aj my vypočujeme pri poslednom súde:

„Spoznávaš ma?“

„Bol som hladný,
bol som pocestný.“

Dúfajme, že Kristus nikomu z nás nebude musieť povedať:

„Vzdialte sa odo mňa, zlorečení, do ohňa večného!“

Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste to neurobili“ (Mt 25, 41, 45).

Pierre Lefevre „Veľké pravdy v malých príbehoch“

Rok nad evanjeliom

Odvaha žiť

„Nasleduj ma!“ znie stále výzva evanjelia každému z nás. Pán Boh nás vyzýva k náročnému životu. Naša odpoveď? Bojíme sa náročne žiť. Staráme sa len o to, aby náš život ako-tak fungoval, až sa premení na mechanizmus, na zotrvačný beh. Robíme, čo sa nám povie. Odvážame prácu, čakáme odmenu. Nevybočujeme z radu. Bojíme sa nových krokov. Nové nápady sa nám zdajú riskantné. Bojíme sa rizika. A poslúchame. A keď treba - ľuháme seba aj iným. Pochodujeme... Stačí nám rutina cesty. Pochod v zákrytoch. Žijeme život pod svoje možnosti.

To je život pod našu dôstojnosť, pod dôstojnosť človeka. Chcieť stále čosi náročnejšie - to ctí človeka! Ostatné je zrada na vlastnom poslaní. Áno, bývame aj unavení. Ale

nemôžeme zmárniť svoj život v strachu a v nečinnosti, keď nás Boh vyzýva k činom.

Vyprosujme si odvahu žiť!

Nebezpečenstvo bohatstva

Starý kňaz z Torcy v istej Bernanosovej knihe hovorí priateľovi: „Ideálne by bolo kázať deťom. My dospelí príliš rátime - v tom je celá naša chyba. Tak nemôžeme robiť nič iné, len kázať ducha chudoby. Chudoba sama je pre nás príliš tvrdá. Preto robíme kompromisy a usilujeme sa ako-tak dohodnúť. Vezmi si napríklad Spasiteľov výrok: ‚Lahšie je prejsť ľavou uchem ihly ako vojsť boháčovi do kráľovstva Božieho...‘

Ucho ihly...“ pokračuje starý kňaz. „Som prvý, komu sa ten text zdá príliš tvrdý. Ale keď diplomati naznačujú, že ucho ihly znamená bránu Jeruzalema, trochu užšiu než iné, takže ak vstupuje boháč do kráľovstva, vystavuje sa len nebezpečenstvu, že si trocha poškriabe lýtka, nemôžem si pomôcť - to ma už zlostí. Na vrecia s peniazmi by náš Spasiteľ bol napísal vlastnou rukou: Nebezpečenstvo smrti! Tak ako píše správa stavieb na stĺpoch elektrického vedenia a ako sa píše na flaše s jedmi alebo na autá vezúce benzín. Čo na tom zmiernite?“

V evanjeliu nejde o odsúdenie bohatstva ako takého. Nejde ani tak o jeho sociálnu stránku. Boháč je tu skôr predstaviteľom istého duchovného postoja voči životu a Bohu - zahryznutý do vecí tohto sveta, oslepne pre veci ducha. Takto sa bohatstvo stáva prekážkou v živote viery a vedie k duchovnej smrti. Stane sa akoby protiváhou Krista - buď za Kristom, alebo za zlatom. Buď za Kristom, alebo za veľkým platom. Mamona potom celkom zaujme človeka, jeho pozornosť i čas. Peniaz, ktorý vyplňuje boháčove dni, vyplňuje aj jeho noci. Človek sa stáva lakomcom. Zlato sa mieša až do najhlbšej hĺbky jeho duše. Ako povedal A. Hello, „svätyňa duše je obsadená“.

Poslední budú prví

Cítíme potrebu obklopiť sa vecami, aby nám dodali vážnosť. Šaty, dom, auto, niečo, čo nik iný nemá - nech sa ľudia divajú! Je to nezdravá kompenzácia a falošný pocit, že zavážim. Prepych takto často zakrýva nahotu duše. Čím menej darov a milosti vo vnútri, tým viac ozdôb musí byť na tele.

Prečo sa prví v bohatstve dostanú ľahko na posledné miesto pred Bohom? Vystavili sa väčšiemu nebezpečenstvu. Kde je viac majetku, tam sa človekovi ponúka i viac možností, aby sa mýlil v povahe svojich radostí a šťastia. Práve preto sa ľudia v blahobyte pomýlia omnoho ľahšie. Oveľa častejšie sa pachtia za márnosťami.

Pre veriaceho človeka môže byť väčším činom zametať ulicu z lásky ako viesť významný úrad len pre peniaze alebo z pýchy. Každý chváli a miluje Pána Boha svojím spôsobom. Vták spevom, kvet vôňou, slnko svetlom. A my? Každý z nás ho má chváliť tvorivou činnosťou z lásky, podľa svojich možností a podmienok. Potom už nie je dôležité, koľko možností mám alebo koľko darov mi dá Pán Boh. Stará modlitba hovorila: Pane, daj, aby som zlepšoval to, čo závisí odo mňa. Daj, aby som trpezlivo prijímal to, čo nezávisí odo mňa. A daj, aby som oboje presne rozoznával.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku